
El Diacrític | Actualitzat el 20/07/2020 a les 18:30

El preu que no paguem: silencis culpables

Article de Roser Iborra previ a l'homenatge que es fa el dia 25 a Vic als dos treballadors de Le Porc Gourmet morts en intentar creuar el Gurri | «Es veu que els nois morts no eren prou iguals, perquè l'oblit ha estat ràpid i sistemàtic, a les institucions. Cap rosa blanca ni cap minut de silenci»

Un treballador protesta en una concentració davant l'Ajuntament de Lepe, divendres passat | Asnuci

El dia 25 de juliol, a la plaça de la Noguera de Vic, diverses entitats hem convocat una jornada antiracista i d'homenatge als dos treballadors morts en intentar travessar el riu Gurri (<https://www.elsetembre.cat/noticia/845/carnies/lluita/sindicats/exigeixen/actuacions/urgents/despr/mort/treballador/le/porc/gourmet/arrosegat/riu/gurri>), tornant de matinada de la feina, el dia 22 d'abril passat. És el mínim dels mínims que es mereixen.

Tres mesos després, el camí sobre el riu on Obidiaba Knadno i Sarbjit Singh van trobar la mort (<https://www.elsetembre.cat/noticia/847/perdues/essencials>) en plena joventut continua amb els mateixos perills, i l'empresa i els ajuntaments implicats no han posat cap mena de transport per als treballadors i treballadores de Le Porc Gourmet.

«Tots som iguals, però alguns són més iguals que els altres», que es diu a *La granja dels animals*, de George Orwell. I es veu que els nois morts no eren prou iguals, perquè l'oblit ha estat ràpid i sistemàtic, a les institucions. Cap rosa blanca ni cap minut de silenci, però sobretot: sense cap actuació per fer el trajecte més fàcil i, sobretot, més segur. Tot continua igual.

No sé si, de debò, ens pensem que vivim en móns a part: que la pandèmia del virus no ens afectarà si no som temporers ni hem de viure al carrer; si no som treballadors i treballadores precàries dintre dels escorxadors; si no som avis i àvies oblidats en residències letals; si tenim un compte corrent que fa goig i una o dues segones residències on anirem malgrat tots els avisos.

Sobretot, que la roda del consum no s'aturi. Ens pensem que els diners ho compren tot: l'angoixa, la desesperança, la impotència, la por, el cansament extrem de qui no té casa on confinar-se, ni país on viure de ple dret, ni cap bandera. I no només això: perquè a Lepe fins i tot se'ls ha incendiat impunement i més d'una vegada els petits refugis precaris que s'havien construït: hi han cremat els pocs papers que els identificaven, els pocs diners que havien guanyat, la roba, potser les fotos estimades. A Lepe ha cremat la nostra dignitat. Però no la seva: en una pancarta davant l'Ajuntament, on es van concentrar (<https://twitter.com/asnuci/status/1284055376292392960>), s'hi pot llegir: «Habéis llamado a mano de obra: han venido personas». Impressionant.

Som tan miops que ni tan sols provem de tenir bones relacions amb els veïns i les veïnes; amb la gent del mateix carrer, del mateix poble, del mateix continent, del mateix planeta blau i maltractat.

El mateix mar de les vacances s'empassa els ofegats que fugen de les guerres o de la fam; el fuet i el pernil o l'enciam i el tomàquet que posem a taula (i que a vegades se'ns fa malbé a la nevera massa plena) porta una empremta invisible de precarietat i de vergonya. Una caducitat de la decència.

Som tan miops que viatgem països enllà i només veiem platges i hotels i mai la gent que hi viu i que lluita contra el turisme sense cor que ho arrasa tot. La gent que hi lluita per viure.

No sé si ha arribat l'hora de la veritat. Com a mínim, aquest virus sense fronteres ens hauria de fer veure que tots som igualment vulnerables i que la justícia i la bona entesa arreu d'un món cada vegada més petit no és només un dret dels oprimits, sinó una qüestió de supervivència global.

Ha arribat l'hora imparable i implacable de los Nadies, que deia l'enyorat Eduardo Galeano:

*«Los nadies: los hijos de nadie,
los dueños de nada.
Los nadies: los ningunos, los ninguneados,
(...)
Que no son, aunque sean.
Que no hablan idiomas, sino dialectos.
Que no profesan religiones,
sino supersticiones.
Que no hacen arte, sino artesanía.
Que no practican cultura, sino folklore.
Que no son seres humanos,
sino recursos humanos.
Que no tienen cara, sino brazos.
Que no tienen nombre, sino número.*

(...)

*Los nadies,
que cuestan menos
que la bala que los mata.»*

Es va acabant, l'hora de la por.

JORNADA D'HOMENATGE ALS TREBALLADORS OFEGATS AL GURRI

NO AL RACISME

25 JULIOL - PLAÇA DE LA NOGUERA

13H Dinar de carmanyola col·lectiu

16:30H Taller de pancartes

18H Manifestació Antiracista

pel barri del Remei

19H Acte d'homenatge als treballadors

+ Parlaments

+ Actuacions musicals

ORGANITZA

VIC BLACK LIVES

REMEI REVIU

UCFR

AAVV DEL REMEI

CÀRNIES EN LLUITA

COS

JOVENTUTS LLIBERTÀRIES OSONA - LLUÇANÈS

ARRAN VIC

